



2018

Oktobris

REDAKCIJAS SLEJA



Ģimnāzist,

Madonas Valsts ģimnāzija – tā nevis ir vieta, kur nomocīt mācību stundā četrdesmit minūtes un dienā septiņas vai astoņas mācību stundas, bet gan vieta, kur Tevi saprot, uzklausa, pilnveido un mīl. Tās sajūtas, kas pārņem, ieejot skolā.. Tie skolotāju smaidi, kas parādās, satiekoties.. Šī skola ir tā vieta, kuru tik tiešām varam saukt par savām otrajām mājās. To Tu sapratīsi pēc dažiem gadiem un atcerēsies šos vārdus.

Kā arī, vēlos papildināt Valsts prezidentu Raimonu Vējonī, kurš teicis: “Zināšanas, tas ir spēks, ko neviens nevar atņemt.”, tā arī ir ar atmiņām – mums tās nevar atņemt, un Madonas Valsts ģimnāzijas skolēniem tās ir un būs skaistas.

Sveiciens Madonas Valsts ģimnāzijai dzimšanas dienā!

Foto no personīgā arhīva

**Skolēnu avīzes „Maģiskā”
2012.-2014.gada redaktore
Laura Strode - Brakovska**

Daudz laimes, mīlā ģimnāzija!

Ģimnāzijai jau 15! Daži teiks, ka šis laiks ir paskrējis vēja spārniem, citi tomēr apgalvos, ka šajos 15 gados iziets cauri tik daudz kam, ka pat viens gads licies ejam un ejam, Bet, lai vai kā šie gadi būtu iezīmējušies ikkatram no mums, vai tas būtu aizraujošais un mazliet satraukumu iedvesmojošais pirmais gads, uzsākot gaitas Madonas Valsts ģimnāzijā, vai gluži pretēji-pēdējais gada skolas solā, kad, šķiet, visa pasaules atbildība uzlikta uz taviem pleciem, šis gads visiem ir īpašs, un svētku sajūta kaut vai nedaudz mājo katra sirsniņā. Mums, 11.b klases skolēniem, Madonas Valsts ģimnāzija ir mūsu otrās mājas jau otro gadu. Tāda tā ir bijusi jau piecpadsmit gadu arī daudzām citām skolēnu paaudzēm pirms mums, un tas laika gaitā ģimnāzijai ir nodrošinājis īpašu vietu daudzu skolēnu sirdīs.

Tāpēc gribam savai skolai novēlēt, lai katrs jauns gads ir kā skaisti oranžās un krāsainās rudens lapas! Un kā gan savādāk - forši skolotāji, lieliski skolēni - kas var būt labāks par šo? Lai Madonas Valsts ģimnāzija iet tikai uz priekšu, izglīto lieliskus skolēnus un ikvienu piepilda ar siltumu un mīlestību!

11.b klases vārdā Madara Liekumniece - Grandāne

Jubilejās var vēlēties laimi, veiksmi un pacietību, pārējais tad atnāksot pats. Taču mēs savai skolai vēlam... Lai ģimnāzijā turpmāk ir tikpat entuziasma un enerģijas pilni skolēni un skolotāji. Pasākumi, lai paliek tikpat krāšņi un dažādi, kā līdz šim. Protams, lai ģimnāzija paliek kā otrās mājas gan tagadējiem, gan bijušajiem, gan topošajiem skolēniem un skolotājiem, tieši tāpat, kā tas ir bijis jau 15 gadus. Sveicam svētkos!

12.b klases vārdā Iluta Žigure

Ģimnāzija - vieta, kur iegūt visdažādāko dzīves pieredzi un sagatavoties dzīvei. Vieta, kur atrast savu talantu, iemācīties domāt un veidot radošu personību. Esam iemācījušies kļūdīties un kļūt par labiem cilvēkiem! Paldies!

11.a klases vārdā Marta Marija Maltisova

Novēlam arī turpmākos gadus ģimnāzijā saglabāt pozitīvo atmosfēru un sajūtu, ka skolēni un skolotāji lepojas ar savu skolu, kā arī sasniegt jaunas, vēl nebijušas virsotnes!

9.a klases vārā Sanija Beatrise Barinska

Lai turpmāk notiek fukši, pasākumi! Lai nāk klāt jauni skolēni un pabeidz to gudri absolventi! Lai nekad netrūkst jaunas rokas, kas vedīs MVĢ jaunus, interesantos ceļos!

8.a klases vārdā Adrians Ramanovskis

Novēlam Madonas Valsts ģimnāzijai vēl daudzus jaunus, produktīvus un veiksmīgus gadus! Ģimnāzistiem vēlam labas sekmes, prieku par padarīto darbu, piedalīšanos interesantos pasākumos, godalgotas vietas konkursos un olimpiādēs, skolotājiem – pacietību un prieku par skolēnu sasniegumiem!

8.b klases vārdā Anete Tropā

Ģimnāzija, audz kuplāka skolēnu skaitā un vienmēr uzturi savas tradīcijas, lai tās netiktu aizmirstas. Nepadodies un tiecies pēc sasniegumiem, lai mūsu vārds skanētu skaļi. Rūpējies par mums, tavu dvēseli- skolēniem, kuros plaukst zināšanu zieds. Ģimnāzija, dzīvo ilgi jo ilgi, pat tad, kad pēc mums paliks tikai atmiņas!

10.a klases vārdā Rinalds Žuks

Ģimnāzijai novēlam daudz plaukstošu gadu, jaukus skolēnus un gudrus skolotājus kā arī mūsdienīgu un modernu tehnisko aprīkojumu, ar ko darboties!

7.a klases vārdā Amanda Randere

Esi tu uguns, spīdi!
Staro gaismu no sevis!
Esi tu puķe, ziedi!
Bite lai nāk pie tevis.
Bet, ja tu esi straume,
Sargies, lai neizzūsti!
Liela esi vai maza,
Galvenais-lai tu plūsti!

(Dz. Rinkule-Zemzare)

9.b klases vārdā Ance Lūse





Direktore par ģimnāzijas - 15

Direktore ir gan skolas, gan arī mūsu galvenais atbalsts. Lai uzzinātu, kādas emocijas, piedzīvojumus un stāstus 15 gadu laikā ir izdzīvojuši Madonas Valsts ģimnāzijas direktore **Vanda Mademiece**, „Maģiskā” aicināja viņu uz sarunu.

Pastāstiet, lūdzu, kā Jūs kļūvat par Madonas Valsts ģimnāzijas direktori?

- Mani uzaicināja vadīt ģimnāziju. Strādāju Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības augstskolā, biju filiāles vadītāja Madonā, un man piedāvāja šo darbu. Un tad es piekritu startēt konkursā.

Kāda pirms 15 gadiem bija Madonas Valsts ģimnāzija?

- Visu sākām no nulles. Mums bija šī ēka ar diviem stāviem, nebija renovēta. Mums šeit nepietika vietas, nebija specializēto kabinetu ķīmijai, fizikai. Tos mēs apmeklējām vidusskolā, toreizējā 1.vidusskola. Nebija mums nekādu dokumentu, visu sākām no nulles, jo citas Valsts ģimnāzijas veidojas uz kādas skolas bāzes, kāda vidusskola pārtop par Valsts ģimnāziju, bet šeit izveidojās pilnīgi jauna skola. Un tāpēc mēs paši visu sākām no jauna.

Ar ko, Jūsprāt, ir īpaša Madonas Valsts ģimnāzija?

- Mums laikam ir īpaša aura, ko rada mūsu jaukie skolēni, kurus mēs saņemam no visām apkārtnējām skolām. Mēs vienmēr esam atvērti visam jaunajam, mums gribas darboties plašāk, nevis tikai norobežoties ar mācību stundām. Mēs ņemam pretī visus piedāvājumus – piedalīšanās konkursos, dažādas aktivitātes kopā ar citām skolām, pieredzes apmaiņa u.tml., manuprāt, šeit ir iespēja skolēniem plašāk attīstīt sevi ne tikai mācību procesa ietvaros. Laikam arī tā šaurība un ēka, kas mums liek visiem iet tik tuvu viens otram garām, arī veido draudzīgu kolektīvu gan skolēnu vidū, gan skolotāji ar skolēniem cenšas saprasties. Manuprāt, nav lielu disciplīnas problēmu, kas ļoti priecē. Pie mums

atnāk motivēti skolēni mācīties un viņiem nav prātā kaut kādas izdarības gaitēnos vai stundās, tāpēc ir viegli strādāt.

Kurš notikums, pasākums vai piedzīvojums 15 gados Jums ir palicis atmiņā?

- Laikam visspilgtāk atmiņā palicis 1.septembris, kad šai ēkai bija nojaukts jumts. Bija iecerēts būvēt trešo stāvu, tā tad ēka bija bez jumta. Šeit mācību process notikt nevarēja, mēs bijām pārcelti pus gadu uz Saules ielu 9. Stāvējām 1.septembrī Saieta laukumā ar lietussargiem, jo lija lietus. Tiešām, tas tā zīmīgi, ka skolai nav jumta, mums virs galvas lietussargi un mums jāiet kaut kur citur, uz citu ēku. Jā, tas bija ļoti iespaidīgs brīdis!

Ko Jūs vēlētos īstenot tuvākajā laikā Madonas Valsts ģimnāzija? Kādi ir mērķi?

- Gribētos sagādāt visiem darbiniekiem un arī skolēniem piemērotus apstākļus darbam. Lai arī skolēniem patīk staigāt no vienas ēkas uz otru, bet tomēr laikam beidzot esam pelnījuši plašākas telpas, labiekārtotas, lai viss process notiek vienkopus, lai viss kolektīvs ir vienkopus. Lai arī mums negribas tik ļoti tās pārmaiņas, man laikam tas tomēr ir jānodrošina savam kolektīvam.

Kādas Jūs redzat 19.oktobra salidojuma svinības? Ko Jūs sagaidāt no tām?

- Daudz smaidīgu seju!

Ko Jūs novēlat skolai, skolotājiem un skolēniem turpmāk?

- Saglabāt mūsu esošo Madonas Valsts ģimnāzijas īpašo noskaņu, protams, jaunus panākumus, arī starptautiskā līmenī. Un skolotājiem – izturību, labu veselību – jo kolektīvs noveco. Un gribētos, lai mums nāk arī jauni, talantīgi skolotāji, kas ienes kaut ko īpašu!

Linda Amura (12.a)

Katra pieredze ir pozitīva

Avīze „Maģiskā” ir daudzus gadus bijusi mūsu skolas spogulis. Tai ir bijuši vairāki redaktori, kas ir ielikuši daudz darba, lai avīze taptu un attīstītos. Jubilejas reizē uzrunājām bijušās avīzes redaktore **Lauri Strodi - Brakovsku** un **Žaneti Zirni**, lai noskaidrotu, kā darbošanās skolas avīzē ietekmēja viņu dzīvi.

Laura Strode-Brakovska (2012.-2014.gada „Maģiskās” redaktore):

„Madonas Valsts ģimnāziju absolvēju 2014. gadā (mācījos no 7.līdz12. klasei). Tas jau nav nemaz tik tālā pagātnē, un nekas nav zudis, jo esam tepat. Katra pieredze ir pozitīva. No darbošanās Madonas Valsts ģimnāzijas avīzē „Maģiskā” ir ļoti daudz ieguvumi. Maza daļiņa no tiem:

- Iepazinu sevi. Darbā ar jauna radīšanu ir jābūt labam rakstniekam vai gudram apkārt-runātājam. Citreiz, kad idejas bija pazudušas, kad šķita, ka tās ir tālu Visumā, bija jāatrod iedvesmas avoti. Man tie bija citāti, aforismi, dziesmas.
- Prasme sadarboties ar skolas biedriem – kopīgs darbs ved pie lieliskiem avīzes iznākumiem.
- Nebaidīties no skolotājiem – intervijas, jautājumi, dažādas nepieciešamības. Skolotāji arī ir cilvēki, pie tam lieliski cilvēki. Šobrīd arī esmu viena no viņiem.
- Oriģinalitāte – jācenšas savas skolas avīze veidot par ko unikālu, jo lielisku pieredzi sniedza skolas avīžnieku brauciens uz Ērgļiem, kad apbalvoja labākās avīzes. Ieguvu lielu pieredzi, kā citi veido savas avīzes. Šādās situācijās blakus skolas

nav jāuztver kā konkurenti, bet gan kā domubiedri, ar kuriem jādalās idejās, veiksmēs un neveiksmēs.

Grūtības bija ieinteresēt skolēnus iesaistīties. Iespējams, skolēniem bija bail no sava radošuma, jo, kad skolasbiedrus uzrunāja, viņi ar prieku dalījās ar savām domām, dzejoļiem, darbiem. Nebaidieties un riskējiet! Tie, kas nesapratīs, tiem būs vienalga, tie, kas sapratīs – priecāsies un veicinās jūsu talantus! Nebaidieties riskēt! Ja kaut kas šķiet, ka tas nav jums, tad pārlicinieties. Cilvēks ir daudzpusīgs. Ļaujiet pašiem sevi attīstīt.”

Žanete Zirne (2014.-2016.gada „Maģiskās” redaktore):

„Domāju, ka avīzes veidošana nekā neietekmēja vai neizmainīja manu dzīvi pēc ģimnāzijas beigšanas. Kamēr mācījos ģimnāzijā, tā vienkārši bija nodarbe, ko man patika darīt ārpus stundām! Ar prieku rakstīju, vadīju sapulces un lasīju, ko citi bija uzrakstījuši. Nesen vēl pārlasīju vecās avīzes un varu droši teikt, ja arī biju kaut ko aizmirsusi no skolas laikiem, tad ātri vien visu atcerējos! Tiešām patīss prieks, ka biju avīzes daļa un kaut kas no manis vienmēr paliks Madonas Valsts ģimnāzijā! Novēlu nākamajiem avīzes redaktoriem atcerēties, ka jādara tas, kas sagādā prieku! Un šo prieku ir jāieliek ikvienā savas dzīves solī, ikvienā rakstā. Tad noteikti viss izdosies.”

**Megija Krista Supe (11.a)
Sanija Beatrise Baranovska (9.a)**



To sīkstumu deva ģimnāzija

Radio SWH ētera personība un daudzu pasākumu vadītāja **Sanda Dejus** ir ģimnāzijas 2005.gada absolvente. Aicinājam Sandu dalīties atmiņās par laiku, kas pavadīts ģimnāzijā.

Cik gadus mācījāties Madonas Valsts ģimnāzijā, kā Jūs raksturotu šos gadus?

- Madonas ģimnāzija Valsts ģimnāzijas statusu ieguva, kad mācījies 11. klasē, tāpēc formāli var teikt, ka Madonas Valsts ģimnāzijā esmu mācījusies 2 gadus. Tomēr tādu krasu robežu „pirms un pēc” es īsti neatceros. Prasības kļuva stingrākas.

Ar kādām sajūtām atceraties ģimnāzijas kolektīvu - skolotājus?

- Mums bija ļoti profesionāli skolotāji. Tagad, atskatoties uz šo laiku, varu secināt, ka ar mums strādāja pedagogi, kas bija gudri, radoši un atbildīgi. Skolotāji veicināja un atbalstīja arī dažādas ārpus mācību aktivitātes. Man vispār ļoti patika, ka mēs skolā vairāk bijām kā studenti, nevis skolēni. Mums bija iespēja strādāt dažādos formātos, jo skolotāji to piedāvāja.

Kāda bija Jūsu klase?

- Ņemot vērā, ka mēs bijām humanitārā klase, tad, atšķirībā no pārējiem, nebijām īpaši gudri un neizcēlāmies ar sasniegumiem. Bet mums bija lieliska humora izjūta, kas vairāk gan sajūsmināja mūs pašus, nekā apkārtējos. Man savu klasi jāatceras ar smaidu. Tik daudz smieklīgu situāciju.”

Kāds bija Jūsu mīļākais mācību priekšmets un pretēji priekšmets, kurš negāja pie sirds, kāpēc?

- Man vienmēr ļoti ir patikusi literatūra, un skolotāja Inga Ķimeniece pret mums tiešām izturējās kā pret studentiem, kam ir iespēja piedalīties semināros, literārajās tiesās... Ļoti slikti veicās ar matemātiku. Es vispār tikai nesen uzzināju, ka reizrēķins ir jāzina no galvas, nevis jāprot aprēķināt. Arī ar angļu valodu man gāja ļoti slikti, jo bija pamatīgi ielaistas pamatzināšanas, un tā arī neesmu spējusi angļu valodu apgūt pieņemamā līmenī.

Es biju centīga, bet nepacietīga un pārāk enerģiska. Man diezgan grūti gāja mācībās, un es gribētu lūgt piedošanu arī tām skolotājām, kurām bija no tā jācieš. Es īstenībā par katru no skolotājām varētu pateikt ļoti daudz labu un konkrētu lietas, ko esmu uz mūžu iemācījusies. Skolotāja Ārija Fārte iemācīja, ka pēc himnas nedrīkst aplaudēt, lūdzot mani uzkavēties kultūras nama balkonā pēc kāda pasākuma, kurā biju aizsākusi ovācijas, un jūs mani nekad vairs neredzēsiet pieļaujām šādu kļūdu. Tā es varētu turpināt vēl un vēl...

Kādi atgadījumi, kuriozi ir notikuši ģimnāzijas laikā, ko nekad neaizmirsīsiet?

- Tādu bija ļoti daudz, bet ticu, ka vairāk varētu atcerēties, plāpājot ar skolas biedriem, nekā viena par to prātojot. Turklāt tie kuriozi smieklīgi, visticamāk, liekas tikai tiem, kas tajos bija iesaistīti.

Daudziem zināms, ka tagad nodarbojaties ar pasākumu vadīšanu, vai, jau mācoties Madonas Valsts ģimnāzijā, darījāt ko līdzīgu?

- Jā, pasākumu vadīšanu aizsāku tieši skolas laikā. Man vispār liekas, ka savas nākotnes ieceres vajadzētu sākt apzināties jau skolas laikā, jo brīdī, kad pēc skolas beigšanas esi gatavs



sākt darīt, ko mīli, ir ļoti grūti sākt no nulles, jo no citām skolām Tev līdzās nostāties jaunieši, kas jau ir paguvuši aktīvi darboties sev interesējošā sfērā. Brīvprātīgais darbs ir ļoti vērtīga iespēja. Es skolas laikā iesaistījos visur, kur vien varēju, un brīdī, kad beidzu ģimnāziju, man jau bija skaidrs, ko vēlos dzīvē darīt, un biju jau uzkrājusi arī gana lielu pieredzi, lai varētu tādā virzienā arī turpināt.

Kā aizvadītais laiks ģimnāzijā ir ietekmējis Jūsu dzīvi un karjeru šodien?

- Mācības Madonas Valsts ģimnāzijā deva lielisku vidi manas personības attīstībai, jo, tikai pamatot Madonu, es sapratu, ka

pasaule ir daudz lielāka un radošu jauniešu ir daudz vairāk. Ģimnāzijā man bija iespēja darboties un radoši izpausties, jo skola nebija liela, un visi jaunieši, kas vēlējās, varēja sevi pilnveidot ārpusklases darbā. Kad nokļuvu augstskolā, secināju, ka man ir pilns kurss ar jauniešiem, kas no malu malām atbraukuši tieši ar tādām pašām spējām un interesēm kā man. Visi var vadīt pasākumus, un visi ir enerģijas pārpilni. Un tad sākās konkurence, kurā mēs varējām izmantot tikai to, ko bijām ieguvuši, mācoties līdz šim. Esmu ļoti daudz strādājusi un pielikusi pūles, lai šobrīd darītu savu darbu. Un šo sīkstumu man deva tieši laiks ģimnāzijā, kas ļāva noticēt, ka viss ir iespējams.

Kā Jūsu skatījumā ir mainījusies Madona un Madonas Valsts ģimnāzija gadu gaitā?

- Tik, cik man ir bijusi iespēja sadarboties ar ģimnāzijas skolēniem un absolventiem, varu secināt, ka nav zudusi drosmē, pašapziņā un radošums. Līdzīgi kā ģimenē, bērnam jau kopš dzimšanas ir jāstāsta, ka viņu mīl, lai nekad dzīvē tā sajūta nepazustu, tā skolā ir jāstāsta, ka tu vari būt labākais, ja vien pacentīsies. Man patīk redzēt šo apziņu ģimnāzistos.

Ar kādām sajūtām ieradīsieties uz absolventu salidojumu? Vai vēlaties atkal satikt skolotājus un klasesbiedrus?

- Arī šogad man būs privilēģija un gods būt salidojuma svinīgās daļas vadītājai. Man vispār ir vieglāk, ja man svētkos ir jāstrādā. Iespējams, skan dīvaini, bet man ir grūti vienā vietā ilgstoši nosēdēt bezdarbībā. Bet pēc svinīgās daļas es gribētu satikt skolotājus un pasmierties kopā ar citiem ģimnāzistiem. Man ļoti gribētos ticēt, ka salidojumā valdīs smieklis un smaidi.

Ko Jūs novēlētu Madonas Valsts ģimnāzijai un ģimnāzistiem 15 gadu jubilejā un nākošajos gados?

- Ģimnāzisti vienmēr ir bijuši talantīgi, mērķtiecīgi un radoši. Mans vēlējums ir to saglabāt. Paldies skolotājiem, kas ir līdzās un rūpējas par šīm vērtībām. Tā tikai turpināt!

Foto no personīgā arhīva

Elīza Elsiņa (9.a)





Skola iemāca būt pārliecinātākam

Kristiāns Lancmanis ir ģimnāzijas 2016.gada absolvents. Jau skolas laikā uzsāktā darbība skolēnu mācību uzņēmumā „Simple+” ir bijis veiksmīgs sākums sava uzņēmuma dibināšanā.

Kā Jūs sākat nodarboties ar uzņēmējdarbību?

-Pirmā interese par uzņēmējdarbību jau radās pamatskolā, kad sāku sekot līdzi tēta biznesa gaitām. Pēc tam nopietnāk sāku tam pievērsties vidusskolā, kad uzzināju par Skolēnu mācību uzņēmumu (*turpmāk SMU*) programmu.

Kas Jūs mudināja iesaistīties SMU?

- Pirmā lieta, kas man lika aizdomāties par SMU, bija Junior Achievement Latvia reģionālais seminārs Madonā, kur arī dzirdēju dažādus pieredzes stāstus. Pēc tam vien atlika pateikt Vabulītei (*skolotāja Iveta Vabule*), ka interesējos par SMU, jo tad uzreiz manas biznesa gaitas tā pa īstam sākās.

Kādas ir priekšrocības, strādājot SMU?

- To priekšrocību ir *super* daudz. Sākot ar izkāpšanu no savas komforta zonas, prezentēšanas un komunikācijas prasmes, komandas darbs, radošā domāšana u.c.

Cik liela loma SMU darbībā ir skolai un cik liela- citiem faktoriem?

- Skolai galvenā nozīme ir tāda, lai netraucē augt biznesam un Tev pašam kā personībai. Galvenais - noturēt to balansu starp skolu un biznesu, lai ne vienā, ne otrā nesanāk kādas nepatīkamas problēmas. Ļoti liela loma ir skolotāju pretimnākšanai. Ma-



nā gadījumā bija daudz skolotāju, kas no visas sirds atbalstīja un nāca pretim, taču, protams, bija pāris, kas nevēlējās saprast un uzskatīja, ka viņu priekšmets ir pats svarīgākais.

Kā skolā apgūtais palīdz darbam uzņēmumā šobrīd?

- Visticamāk, ka skolā iemācījos nebaidīties izteikt savu viedokli un prezentēt, kas pēc tam uzņēmuma gaitās palīdz un ir palīdzējis justies daudz pašpārliecinātākam par sevi. Nevaru teikt, ka šobrīd biznesā izmantoju zināšanas, kas iegūtas no dažādajiem skolā apgūtajiem priekšmetiem, taču tas viss, protams,

bija kā pamats tālāk gūtajām zināšanām un pieredzei.

Pastāstiet, ar kādām grūtībām un pārbaudījumiem nācās saskarties, strādājot SMU, un vai/kā tas palīdz Jūsu izaugsmei šobrīd?

- SMU laikā bija dažādas grūtības, sākot ar iekšējiem faktoriem, kā, piemēram, komandas izveidi un pienākumu sadali, un beidzot ar ārējiem faktoriem, piemēram, sadarbības partneru atrašanu un partnerattiecību veidošanu un uzturēšanu.

Ko Jūs varētu ieteikt un novēlēt saviem bijušajiem skolasbiedriem un jaunajiem ģimnāzistiem?

- Manuprāt, dzīvē pats svarīgākais ir nepazaudēt sevi. Vienmēr atceries, ko Tu mīli darīt, vienmēr atceries, ar ko Tu vēlies pavadīt savu laiku un vienmēr paturi prātā, kur Tu vēlies būt.

*Foto no personīgā arhīva
Megija Rauza (12.c)*

Ģimnāzijas - 15 skolotāju atmiņās

Sk.Emeritas Beļauņieces pārdomas

„Ģimnāzija laikam ar to arī iezīmējas, ka šeit katrs notikums ir atmiņā paliekošs. Vai tie ir “fukši”, 18.novembra koncerti, Ziemassvētki, talantu variācijas: katrs no tiem ir notikums. Bet laikam tomēr visnozīmīgākie ir Žetonvakari, jo tad skolēnus var iepazīt un novērtēt tā pa īstam. Katram audzinātājam (man noteikti) visnozīmīgākie ir audzināmo klašu Žetonvakari: tādā, man 2008., 2011., 2018. gadu Žetonvakari.

Skolēnu nedarbi, ko atceros ļoti labi, ir tie, par kuriem jubilejas avīzēs neraksta. Tāpēc šī informācija paliks arī turpmāk pie manis, bet ir kādi kuriozi gadījumi... Savā pirmajā darba gadā un otrajā ģimnāzijas darba gadā skolā notika remonts un stundas notika Saules ielā un Madonas vidusskolas telpās. Tur bija lielas problēmas ar krēsliem. 7.a klases stunda - uzdodu uzdevumu un apsēžos aizpildīt žurnālu. Un jūtu, ka mana krēsla kājas aiziet katra uz savu pusi. Es pazīdu zem skolotāja galda. Klasē iestājas klusums. Laikam jau kāds bija savu ļodzīgo krēslu iemaiņījis pret skolotāju. Pēc tam mēs kopā jautri pasmējāmies. Bet nākošās reizēs es vienmēr pārbaudīju, cik stabils ir mans krēsls.

Patiesībā nekas savādāks jau nebija pirmajos ģimnāzijas darbības gados. Toreiz vidusskolā bija ļoti daudz izvēles priekšmetu un 9. - 10. stunda bija pilnīgi parasta parādība, kas mūsdienās liekas kaut kas pilnīgi neiespējams.

Absolventi, kurus atceros visspilgtāk, ir ļoti zinoši un vienkārši ļoti interesantas personības: Pēteris Rozenbaks – vienkārši aizbrauca uz republikas olimpiādi politikā un tiesībās un ieguva 1.vietu, brāļi Artūrs un Jānis Grudulji - izcili bioloģijā un ne tikai, Rēzija Vīgante, Laura Drunka, Krišjānis Kucins.”

Adriāns Ramanovskis (8.a)

Saruna ar sk. Ingu Ķimenieci

Kādas bija sajūtas, sākot darbu Madonas Valsts ģimnāzijā?

- Kā jau mēs zinām, pirms šiem 15 gadiem mūsu skolu nesauc par ģimnāziju, bet gan vidusskolu, tāpēc manas sajūtas bija divējādas. Es biju priecīga sākt darbu Madonas Valsts ģimnāzijā, taču likās, ka nekas īsti nav mainījies.

Kādi bija ģimnāzijas pirmie gadi?

- Kad tika izveidota ģimnāzija, bija šī patīkamā sajūta! Šķita, ka viss ir palicis tik mājīgs! Viens otru jau zinājām un visi bijām un vēl joprojām esam saliedēti!

Kādi kuriozi gadījumi ar Jums ir notikuši šo 15 gadu laikā?

- Vienu dienu es iedomājos, ka stundas man jau ir beigušās. Ienācu savā klasē, redzu, ka tur sēž cita klase. Man likās, ka viņi gaida savu skolotāju, lai sāktos stunda. Es nelikos ne zinis. Aplaiстīju puķes, pakārtoju grāmatas, nu tā, padarbojos pa klasi. Pēc 5 minūtēm kāda meitene man jautāja: „Skolotāj, šodien stundas nebūs?” Es galīgi apjuku. Nu tā sanāca. Man bija vēl viena stunda.

Kas Jums ģimnāzijā patīk vislabāk?

- Man vislabāk patīk Raiņa ielas kolektīvs un vide šajās telpās. Mēs tur esam kā maza filiāle ģimnāzijai!

Vai Jums ir skolēni, kas ir palikuši atmiņā vislabāk?

- Jā, ir gan! Gints Andžāns – viņš sēdēja pirmajā solā un visu laiku runāja pektstipus! Raimonds Rudzītis, jo bārstījās ar komplimentiem. Vita Ragaine – pati kolorītākā “Maģiskās” redaktore! Lauris Veips – cauri caurēm interesants tips un Kārlis Olte, jo uzkopa manu automobili.

Vai pa šiem gadiem ģimnāzija ir progresējusi, mainījusies?

- Jā, mums ir mainījušies kolēģi, metodes, kā mācīt, stratēģijas. Vienīgā lieta, kas šeit nav mainījusies nemaz, ir sajūta šeit esot. Cik mīla bija, tik mīla vēl joprojām!

Ko Jūs novēlat ģimnāzijai un tās skolēniem?

- Novēlu gudrus un pacietīgus skolotājus, jaunu ēku un pozitīvu skatījumu uz dzīvi!

Amanda Randere (7.a)



Gimnāzijas - 15 skolotāju atmiņās

Saruna ar sk. Aiju Šmeisu

Kopš kura gada Jūs jau strādājat Madonas Valsts ģimnāzijā?

- No ģimnāzijas dibināšanas gada, t.i. no 2003. gada.

Kādi Jums likās šie 15 aizvadītie gadi Madonas Valsts ģimnāzijā?

- Krāsaini, bagāti ar dažādiem notikumiem, aktivitātēm, ar jaunām tradīcijām un interesantiem cilvēkiem apkārt.

Kas mainījās tad, kad tika izveidota Valsts ģimnāzija?

- Centāties attaisnot uzlikto atbildību – strādāt un mācīties Valsts ģimnāzijā, kā arī sākām piedalīties daudzos Valsts ģimnāziju pasākumos. Sākām pierast pie mūsu nelielās ēkas un draudzīgās sadzīvošanas saurībā.

Kā ir mainījusies skolēnu attieksme?

- Manuprāt, visos ģimnāzijas pastāvēšanas gados ģimnāzistiem ir pozitīva attieksme un piederības sajūta savai skolai.

Kādi bija lielākie skolēnu nedarbi?

- Ģimnāzisti, ko mācīju, neizcēlās ar lieliem nedarbiem, ja nu kādu reizi mēģināja nošņipot kādā darbā vai ieskaitīt vai "noplaukt" no kādas stundas. Bet neviens nespēja aizrunāt manu komercklasī.

Varbūt ir kas tāds, kas pirmajos gados likās labāks?

- Skolēni vairāk interesējās viens par otru, vairāk sarunājās starpbrīžos, pēc stundām, kopīgo braucienu un ekskursiju laikā, vairāk lasīja, mobilie sakari un tehnoloģijas nebija tik pieejamas un neaizstāja dzīvo komunikāciju.

Lūdzu padalīties ar kādu notikumu, kuriozu atgadījumu, kas visspilgtāk palicis atmiņā?

- Kā manas audzināmās klases meitenes gāja uz Dailes teātri, bija sen pagājušas tam garām un gāja, un gāja, un gāja, apgalvojot, ka tūlīt būs klāt, bet pašas jau aizgājušas krietni tālu uz Juglas pusi.

Kas Jums vislabāk patīk šajā skolā?

- Atbalsts, iespējas apgūt jaunas prasmes un zināšanas, piedalīties starptautiskajos projektos, noteiktas prasības, sapratne ar jauniešiem.

Nosauciēt absolventus, kurus Jūs atceraties vislabāk. Kāpēc tieši šie absolventi?

- Es ļoti labi atceros ļoti daudzus absolventus ar viņu labajiem darbiem un panākumiem, nosaukt tikai dažus, tas nav vienkārši. Tāpēc nosaukšu vairākus: Santa Vosele, Santa Sudraba, Santa Mūšiņa, Renāte Briška, Uvis Keirāns, Zane Radžēle, Līna un Liena Ivanovas, Aivis Keisters, Nauris Makars, Didzis Melderis, Kaspars Vāverīņš, Inguna Žerbiņa, Edgars Kalniņš, Lilita un Laura Būmeisteres, Kaspars Mālnieks, Krista Zvirgzdiņa, Maikls Mūrmanis, Elvijs Ošs, Dana Āre, Patrīcija Kolāte, Mairis Gailums, Karīna Seškēna un tā varētu saukt visus savu audzināmo klašu skolēnus, visus projektu dalībniekus un daudzus citus...

Novēlējums skolai turpmākajos gados!

- Audzināt inteligēntus, uz sasniegumiem orientētus jaunos cilvēkus, turpināt izkopt tradīcijas, atbalstīt skolotājus un, protams, iesaistīties interesantos projektos!

Elizabete Āboliņa (10.b)



Saruna ar sk. Solitu Medeni

Kādi bijuši Jūsu 15 gadi ģimnāzijā?

- Tie ir paskrējuši ļoti ātri, gandrīz nemanot. Jau no paša 2003.gada strādāju kā matemātikas skolotāja un skolas mācību pārzine. Strādājot kā skolotājai, tomēr ir jādoma arī par savu ārējo tēlu, skolēni palīdz sekot līdzi laikam un būt modernai!

Kāds notikums no skolas dzīves palicis visspilgtāk atmiņā?

- Atceros pirmo izlaidumu, kurā tika iesvētīts šīs skolas karogs. Šo izlaidumu noteikti atceros. Un vēl tā diena, kad pārgājām uz tieši šo ģimnāzijas ēku, kas bija tikko renovēta. Neticēju, ka tik ātri šo ēku renovēs, bet atceros ēkas atklāšanu ziemā, kad koris dziedāja un visapkārt dega svecītes tumsā. Kad iegājām jaunajā ēkā, bija ļoti īpaša sajūta.

Vai atceraties kādu skolēna nedarbu?

- Ģimnāzijā neesmu saskārusies ar lielām problēmām ar skolēniem un to nedarbiem. Nezinu, vai varu saukt šo par nedarbu, bet reiz bija dvīņu māsas, kuras bija tiešām ļoti līdzīgas. Agrāk bija jākārto valsts eksāmens sportā, vienai māsai tik labi nepadevās sports, kā otrai māsai. Tad tā māsa aizgāja viņas vietā arī un vēlreiz nokārtoja eksāmenu. Neviens skolotājs to nepamanīja, jo viņas bija ļoti līdzīgas. Pēc kāda laika viņas mums šo visu izstāstīja.

Kā mainījusies ģimnāzija 15 gadu laikā?

- Ļoti daudz skolotāji jau strādā šeit no paša sākuma, protams, ir daudz jaunu skolotāju, bet pārsvarā esam visi tie, kuri strādā jau no paša ģimnāzijas sākuma. Man liekas, ka ir mainījusies skolēnu attieksme pret mācībām. Šķiet, ka tagad skolēni izvirza vienu mērķi un ir motivēti uz vienu konkrētu jomu vai lietu, mācības dažkārt tālāk paliek otrajā plānā. Varbūt pat mazliet vieglprātīgāk attiecas pret visu. Zēl, ka dažiem viss vienāla un nav tik lielu mērķu nākotnei. Tomēr pasākumi vēl joprojām ir fantastiski, un tas ir tikai skolēnu nopelns.

Ko Jums ir iemācījuši šie gadi, strādājot ģimnāzijā?

- Tas ir skaidrs, ka skolēni ir dažādi, tāpēc man ir jāspēj pielāgoties. Esmu sapratusi, ka neaizvietojamu cilvēku tomēr nav. Dažkārt likās, kas būs, ja kāds skolotājs aizies no ģimnāzijas, bet katrs jaunais cilvēks – skolotājs ienes kaut ko jaunu, kaut ko savu. Un jaunais nenozīmē, ka ir sliktāks par veco.

Absolventi, ko atceraties īpaši?

- Pēteris Rozenbaks bija ļoti mērķtiecīgs puisis, kurš atnāca no lauku skolas. Likās viņš tāds ļoti perfekts, visu izdarīja līdz galam, visos priekšmetos labi mācījās. Atceros kā ļoti labu skolēnu! Gints Andžāns - cik atceros pamatskolā bija dažādas blēņas sadarījis, un visi domājam, kā viņam ies ģimnāzijā. Bet šī ģimnāzijas vide, iespējams, ļoti izmaina cilvēkus, un viņš bija ļoti forss! Negaidīju, ka kļūs nākotnē par aktieri, bet viņam bija tādas dotības, skolas pasākumos aktīvi uz skatuves piedalījās un komunicēja viegli ar visiem. Jānis Mārks - protams, atceros, kā viņš piedalījās valsts matemātikas olimpiādē un ieguva 2.vietu, bet tie uzdevumi bija tādi, ka viņš bija tas, kurš pats pacietīgi pirms tam darīja, rēķināja, salīdzināja. Ļoti centīgs un mērķtiecīgs!

Marta Marija Maltisova (11.a)

Sk.Valdas Cakules atmiņas

„Kad renovēja skolas ēku, skolotāji ar bērniem pārveda visas mantas un grāmatas kastēs uz Saules ielas ēku, bija lietus, viss samirka. Pirmajā mācību dienā klasē ienāca kaķēns, ieritinājies vienā kastē un visu dienu saldi gulēja. Stundu beigās kaķēns apdomīgi izstaigāja klasi un devās prom.”

Rinalds Žuks (10.a)



Ģimnāzijas - 15 skolotāju atmiņās

Saruna ar sk.Sandru Sineli

Kā nolēmt uzsākt darbu Madonas Valsts ģimnāzijā?

- Pavisam vienkārši! Iepriekš strādāju Kusas pamatskolā par angļu valodas skolotāju un vienā vasaras pēcpusdienā saņēmu zvanu no tagadējās mācību pārzines Solitas Medenes. Man piedāvāja darbu, un pēc pārrunām nolēmu pieņemt piedāvājumu.

Cik ilgi strādājat ģimnāzijā?

- Ģimnāzijā strādāju kopš 2003.gada, kopš ģimnāzijas dibināšanas. Man ir bijušas trīs audzināmās klases, šobrīd ir ceturtā.

Pastāstiet mazliet par audzināmajām klasēm. Vai ir kāda, kas īpaši izceļas?

- Visas audzināmās klases ir bijušas īpašas. Vispildītāk atmiņā palikusi pirmā audzināmā klase ģimnāzijā un, protams, pašreizējā klase. Pirmā ģimnāzijas klase bija ļoti īpaša tāpēc, ka tā skolā bija viena no trim pirmajām absolventu klasēm. Ar viņiem saistīts pirmais ģimnāzijas 1.septembris, pirmais Žetonu vakars, pirmais izlaidums ģimnāzijā. Var teikt, ka šī klase ir ģimnāzijas vēstures aizsācēji. Šīs klases skolēni bija saliedēti, draudzīgi, kas skolas dzīvi padarīja vieglāku. Man Jūsu klase (12.a klase) patīk. Mums ir bijušas ļoti daudz jaukas ekskursijas. Un tieši tādi ārpuskolas pasākumi klasi satuvina un palīdz veidot labas attiecības gan skolotājiem ar skolēniem, gan skolēniem savā starpā.

Kā ģimnāzijas pirmsākumi atšķiras no darba ģimnāzijā tagad?

- Pirmsākumi nebija viegli, jo bija maz telpu. Ēka vēl bija divos stāvos, visi mācījās cieši viens otram līdzās. Toties labi bija tas, ka klases sastāvs bija liels, un līdz ar to svešvalodās dalījās grupās pa 14 cilvēkiem. Skolēni šodien un pirms 15 gadiem ne ar ko būtiski neatšķiras. Tagad skolēni vairāk izmanto jaunās tehnoloģijas, kas reizēm traucē, jo novērš skolēnu uzmanību no mācību darba.

Vai ir kaut kas, kas būtu jāzina bijušajiem ģimnāzistiem?

- Lai viņi vienmēr atceras savu skolu, kā arī skolotājus! Lai nekautrējas iegriezties ciemos!

Vai ir bijis kāds absolvents, ko esat satikusi?

- Ir daži no pirmās audzināmās klases, ar kuriem esmu tikusies pēc viņu skolas beigšanas. Ir ļoti jauki, ka joprojām ir kaut kas kopīgs un ir par ko parunāt, satiekoties uz ielas vai tepat ģimnāzijā. Interesanti uzzināt, kā katram iet lielajā dzīves skolā!

Alise Patrīcija Dreimane (12.a)

Sk.Ligita Irbes pārdomas

„Noteikti vislabākais un pozitīvākais notikums manā darbā ģimnāzijā bija 2016.gada 1.septembris, jo tajā dienā es oficiāli uzsāku darba gaitas Madonas Valsts ģimnāzijā. To es tiešām uzskatīju par īstu svētku dienu, jo tajā dienā es vēl īsti nestrādāju, bet gan noskatījos un izbaudīju Ivetas Vabules gata-voto pasākumu un pārņēmu visus labos prakses piemērus no viņas. Tas tik tiešām bija jauks, pacilājošs brīdis, kad tu sper soli ģimnāzijas ģimenē un tevi uzņem kā pilntiesīgu tās locekli. Vienmēr atcerēšos to, ka, strādājot ģimnāzija pirmo gadu, visi skolēni lietoja teikumu: “Skolotāj, vēl taču nav pēdējā brīža pēdējais brīdis!”, un es sākumā īsti nesapratu- kas tas tāds ir? Taču šobrīd jau es zinu, ka pirms katra pasākuma ir kāds pēdējā brīža pēdējais brīdis, bet pēc tam vēl var gadīties vispēdējākais brīdis. Es uzskatu, ka 15 gadu laikā ģimnāzijas skolas dzīve ir ļoti mainījusies, un tas arī ir tieši tā, kā tam būtu jābūt, jo tradīcijām ir jāiet līdzī laika, nevis jāstāv uz vietas. Ar laiku skolēnu intereses un vēlmes ir mainījušās, tāpēc arī skolas pasākumi tiem ir jāpielāgo, lai interesanti tie būtu viesiem. Atmiņā noteikti visspilgtāk ir palikuši visi skolēnu padomes aktīvisti, it īpaši mana laika skolas prezidenti, kuri vienmēr palikuši atmiņā ar īpašu darbošanās vēlmi un nesavtīgumu. Protams, nedrīkst nepieminēt arī “drakonu klanu”, jo viņi ģimnāzijas dzīvē piebēra tai vajadzīgu pipariņu.”

Ralfs Bormanis (11.b)

Sk.Anitas Tropas pārdomas

„Šis ir mans 11.darba gads ģimnāzijā. Pamatdarbs – skolas bibliotekāre, bet esmu bijusi arī audzinātāja 65 absolventiem – trim izlaiduma klasēm (2010., 2013. 2016.gads).

Pirmie audzināmie palikuši atmiņā ar to, ka visi, kā jau komercnovirziena klase, darbojās skolēnu mācību uzņēmumos. Meiteņu pieciņieks –SIA “Pieliekamais” darbojās ar īpaši labiem panākumiem.

Otrā audzināmā klase prata sarūpēt negaidītus un mīļus pārsteigumus. Lielai daļai klases skolēnu biju zinātniski pētnieciskā darba vadītāja. Nevarēju saprast, kāpēc pēc darbu aizstāvēšanas visi nāca rindiņā uz bibliotēku – bija sarūpēta manis iecienītā torte “Avenīte”, ko visi kopā arī apēdām. Savukārt Inetas zinātniskajam darbam, kas valsts konkursā ieguva 3.vietu, visos dokumentos, telefonsarunās un pateicībās biju “paaugstināta” par informātikas skolotāju. Atmiņā palikušas klases ekskursijas, īpaši abi braucieni ar savām mašīnām pie Mārtiņa uz Vecpiebalgas pusi. Bija patīkami vērot, cik intelligenti un ar degsmi klases skolēni klausījās gidu stāstījumus, vēroja teātra izrādes. Veidojām klases gadagrāmatu, ko visus trīs gadus cītīgi rakstīja Līga.

Pēdējie audzināmie izgāja caur “uguni un ūdeni”, visus trīs gadus cīnoties militāri patriotiskajās Kalpaka sacensībās un spēlē “Jaunie Rīgas sargi”. Klases skolēni sapelnīja tik daudz uzvaras kausus, ka Zvana svētkos lozējām, lai par piemiņu paliek katram savs kausis. Īpaši atmiņā palikusi klases pirmā ekskursija, un tieši - mājupceļš, jo visas trīs stundas autobusā bija dziesmu kari, kuros ļoti skanīgas bija puīšu balsis. Klases gadagrāmatas nu jau veidojām visi kopā. Ciemotāšanās reizēs nu ir tik jauki kavēties dokumentētās atmiņās.

Savus audzināmos raksturotu kā sirsnīgus un patiesus cilvēkus, kas lēnām iet uz savu mērķi. Audzināmajās klasēs bijis daudz mākslinieku, mūziķu, dziedātāju, dejotāju, sportistu. Centos iepazīt savu audzēkņu radošās izpausmes.

Mans vēlējums savējiem - Lai visur un visā esat laimīgi un apmierināti ar to, ko darāt!”

Stella Putniņa (9.b)

Sk.Zanes Beģes - Begges pārdomas

„Atmiņā palikušas visas ekskursijas, uz kurām esmu bijusi kopā ar skolēniem. Jebkura ekskursija, neskatoties uz to, cik interesanti ir apmeklēt objekti, ir jautrs un saliedējošs pasākums.

Skolēnu nedarbs, kurš palicis atmiņā, saistīts ar vidusskolēniem. Septembrī skolēni iepazīstināja ar sevi, divi zēni nosauca savus vārdus – Tomass Holsts un Kristiāns Lancmanis. Izrādījās, ka puīši mani bija izjokojuši un „samainījuši vietām” savus vārdus. Kurš ir kurš, atklājās tikai tad, kad tika izlikti pirmie vērtējumi. Puīšiem, protams, bija jautri! Bet kuriozs atgadījums bija pavisam nesen. Aizejot uz pusdienām, 8.klases skolniece pie ēdamzāles atstāja savu somu. Atgriežoties atpakaļ, somas vairs nebija. Notika somas meklēšana, un izrādās, somu, domājot, ka tā ir viņa, netīšām bija paņēmis kāds zēns no 7. klases. Soma tika atrasta mākslas skolā, bet pats somas ņēmējs, neko nezinot, bija laimīgi devies pastaigā pa pilsētu.

Pirmajos darba gados jutu lielu cieņu un bijību pret vecāko klašu skolēniem. Šķita, ka viņi tādi lieli un pat mazliet bīstami. Tagad gan viedoklis par vidusskolēniem mainījies. Tie, manuprāt, ir pieauguši, nosvērti cilvēki ar skaidriem mērķiem dzīvē.

Absolventi, kuri palikuši atmiņā visspilgtāk, ir ģimnāzijas 2016./2017.m.g. 9.b klase. Mana pirmā audzināmā klase – 20 īpaši cilvēki! Arī mana tagadējā audzināmā klase ir īpaši cilvēki, kuri noteikti paliks manā atmiņā!”

Adriāns Ramanovskis (8.a)



Ģimnāzijas - 15 skolotāju atmiņās

Saruna ar sk.Anitu Vabuli

Pastāstiet, lūdzu, nedaudz par sevi!

- Mācu matemātiku jau 27 gadus un audzinu klases jau 14 gadus. Cenšos skolēniem mācīt radoši, lai stunda ir interesanta un nav garlaicīga! Saprotu, ka pat tad, ja matemātika dzīvē nebūs galvenais, tās pielietojums tāpat noderēs!

Kāds notikums Jums ir palicis atmiņā?

- Katrs notikums man ir svarīgs un nozīmīgs, piemēram, kad audzināmās klases ieguva 3 apzinīgākās klases titulus, 2 superklases titulus un 1 zinošāko klases titulu. Man palicis atmiņā arī notikums, kad man uzdāvināja skolotājas Janīnas Āriņas ceļojošo gredzenu!

Kāds bija darbs pirmajos mācību gados?

- Pirmajos gados bija parastās krīta tāfeles, protams, ka tagad jau mums ir interaktīvās tāfeles un baltās tāfeles. Tajā laikā nebija ļoti daudz elektronikas, bet ar laiku viss jau sāka attīstīties!

Kādas bija sajūtas, sākot darbu ģimnāzijā?

- Sajūtas bija gaidošas, jo tika solīta piebūve. Tā līdz pat šodienai nekādas piebūves nav. (*Smejas*) Man arī tika solīts lielāks kabinets, bet tā arī man nav! Taču ar laiku es iemīļoju šo kabinetu!

Kā Jums šķiet, vai pa šiem gadiem ģimnāzija ir progresējusi?

- Jā, pie tam ļoti! Tika veidoti jauni projekti, skolēnu mācību firmas. Olimpiāžu rezultāti ir ļoti progresējuši, arī dažādu aptauju rezultāti. Tas liecina, ka skola tiešām ir cēlusies! Ir saņemtas daudzas nominācijas, piemēram, „Draudzīgā aicinājuma fonda balvas”. Skola ir tikusi nominēta daudz kur! Arī autobusi ekskursijās ir par velti. Pusdienas ir par velti. Skolas sabiedriskā dzīve arī ir ļoti aktīva!

Kas Jums ģimnāzijā patīk vislabāk?

- Manas audzināmās klases! Man patīk bērni, kas ir atraktīvi, motivēti, gudri!

Vai Jums ir skolēni, kuri īpaši palikuši atmiņā?

- Vai, tādu ir tik daudz! Bet noteikti, ka palicis atmiņā Kristens Raščevskis. Viņš tagad ir RTU studentu parlamenta prezidents. Viņš ir gudrs, ļoti motivēts, grūtības nepazīst, centās atrisināt katru uzdevumu, sirsnīgs, draudzīgs, labestīgs, visas labās lietas! Arī palicis atmiņā Kristiāns Lancmanis! Viņš ir izcils biznesmenis! Jānis Marks - izcila domāšana, izcils matemātiķis! Jānis Burkēvičs - labestīgs, sirsnīgs, jautrs un centīgs! Ramona Zariņa - ļoti laba klases vecāka. Viņa vienmēr ir izdomas bagāta. Ir ļoti daudz skolnieku, kurus es ar prieku atceros!

Ko Jūs novēlētu ģimnāzijai, tās skolotājiem un skolēniem?

- Es novēlu gudrību, veselību, radošu izpausmi un lielus panākumus!

Amanda Randere (7.a)

Sk.Kristīnes Lukaševicas atmiņas

Kristīne Lukaševica, 13 gadus strādājot Madonas Valsts ģimnāzijā, ir piedzīvojusi dažādus spilgtus notikumus un kuriozus. Skolotāja stāsta, ka visvairāk prātā palicis piedzīvotais ar audzināmajām klasēm. Piemēram, Kristīnes Lukaševicas iepriekšējā audzināmajā klasē bija dvīņu zēni, un 1. septembrī viņi ļoti prasmīgi apmānījuši skolotāju. Pagāja laiks, kamēr skolotāja saprata, ka visu šo laiku par dvīņiem uzskatījusi citus. Uz jautājumu “Kā ģimnāzija mainījies laika gaitā?” skolotāja atbild, ka ģimnāzija nebūt nestāv uz vietas, temps ir kļuvis straujāks, skolas dzīve aktīvāka. Tomēr, Kristīne Lukaševica atzīst, ka senāk mācību stundās varēja paveikt daudz vairāk, nekā tagad. Laiks ir gājis uz priekšu, arī skolotājiem jādomā citādākas darba formas, lai skolēni būtu ieinteresēti stundas darbā. Par savām emocijām un pieredzi, strādājot Madonas Valsts ģimnāzijā, Kristīne Lukaševica stāsta, ka darbs ģimnāzijā sākumā bija jauns izaicinājums, jo iepriekš skolotāja strādāja skolās ar lielākām grūtībām. Bet ģimnāzijā jau pašā iesākumā skolēni bija zinātkāri, ar lielu motivāciju mācīties. Pēc skolotājas domām, pats patīkamākais strādājot ir saprast, ka darbs netiek darīts veltīgi, bet kādam tas ir noderīgi.

Elīza Elsiņa (9.a)

Sk.Aijas Sīles pārdomas

„Madonas Valsts ģimnāzijā strādāju jau desmit gadus un varu apgalvot, ka piedzīvots tik daudz, ka grūti pat pateikt, kas ir tas spilgtākais un atmiņā paliekošākais. Tomēr... kā jau tā mēdz būt, ļoti labi atceros savu pirmo gadu kā skolotājai. Gadiem ejot, esmu jau iejutusies un, protams, arī pieredze ir nākusi klāt. Gan viss, kas jāstāsta, jau ir iegaumēts, gan darbi iepriekšējos gados sagatavoti. Tādēļ jau arī atceros pirmo darba gadu, jo tas bija tāds grūtākais.

Skolēni mana darba sākumā likās apzinīgāki, nekā tagad, tomēr šobrīd skolēni ir atvērtāki un atklāti. Protams, desmit darba gados mainījušies ne tikai skolēni, bet arī aprīkojums. Gadiem ejot, mainījies datortehnika, nākušas klāt planšetes, lego robotiņš, 3D printeris, vēl tikai skenera nav.

Runājot par nedarbiem, atceros kādu skolēnu, kas bija nosmērējis tāfeli ar vasku, lai uz tās nevarētu rakstīt. Manuprāt, to izdarīja Krišjānis Kallings. Pēc tam pašam arī vajadzēja visu tīrīt nost, jo pats nejauši atzinās. Tas ir viens no blēņu darbiem, kas palicis atmiņā. No nesenākiem notikumiem atceros kādu programēšanas stundu, kad kaut kas zvanīja griestos. Krišjānis Kucins bija ielicis savu telefonu aiz griestu plāksnēm, un klasesbiedri viņam visu stundu zvanīja. Vēl visādi gājis ar šā brīža audzināmo klasi. Laikam vēl ilgi neaizmirsīšu trīs dienu ekskursiju uz Poliju. To, laikam, arī var pieskaitīt skolēnu nedarbiem. Tomēr atmiņas ir atmiņas, neskatoties uz to, vai labas vai sliktas.

Atceros visus savus skolēnus gan no audzināmajām klasēm, gan skolas pasākumiem, mācību stundām. Tomēr, ja jānosauca tādi spilgtākie, atceros gan blēņdarus, gan izcilniekus un ģimnāzijas talantus. Anete Vītoliņa, kura skaisti dziedāja, bet viņai ļoti nepadevās matemātika. Sandra Jāņkalne - talantīga skolniece. Kristis Janiselis bija ļoti talantīgs skolēns un ne tikai matemātikā. Viņam bija arī godalgotas vietas olimpiādēs. Iepriekšējā gada absolvents. Protams, atceros vēl daudzus skolēnus, ko esmu mācījusi. Tādēļ ceru viņus vēl kādreiz sastapt un redzēt, par ko viņi izauguši un kļuvuši.”

Iluta Žigure (12.b)

Sk.Vijas Bebrīšas pārdomas

„Šajos 15 Madonas Valsts ģimnāzijas pastāvēšanas gados ir notikuši tik daudz lielisku pasākumu un tik dažādi notikumi, ka pilnībā visus atcerēties nevar. Viens no visspilgtākajiem atgādinājumiem noteikti bija ar kādu manu audzināmo klasi. Bija jāgatavo priekšnesums skolas pasākumam, taču neviens nevarēja izdomāt, ko tad darīsim? Tā nu es izgāju no klases un durvis pieslēdzu, apsolīdāmās izlaist ārā visus tikai tad, kad priekšnesums būs izdomāts. Pēc kāda laiciņa atnāku atpakaļ, atslēdzu durvis, bet neviena klasē vairs nav un viens no logiem stāv plaši atvērts. Man savā ziņā iestājas panika - es pieskrēju pie loga, bet neviena lejā nebija, un tad es izdzirdēju atveramies laboratorijas durvis. Es pagriezos un tur nu arī viņi visi bija - izāzējuši mani pašu. Un kopš tā laika nevienam vairs klasē neslēdzu. Pa šiem 15 gadiem skolas dzīve daudz jomās ir ļoti izmainījusies. Pirmkārt jau ieskaites ir kļuvušas vienkāršākas, taču visvairāk ir izmainījušies paši skolēni - visi ir kļuvuši daudz komunikabļāki, pateicoties mūsdienu tehnoloģijām, izmantojot tās gan mācību vidē, gan ārpus tās, viņi ir pašpārliecinātāki, strādā ar devīzi - “Minimāls darbs, maksimāli rezultāti.” Skolēni ir daudz radošāki - dažādi pulciņi, projekti, bet līdz ar to viņiem pietrūkst laika mācībām.

Īpaši atceros Aleksandru Golubu ar savu attieksmi pret darbu; Pēteris Rozenbaks ar viņa izcilajām prāta spējām; Rēzija Vīgante ar savu pozitīvo attieksmi; Jānis Gruduls - ar savu aktivitāti un erudīciju, kā arī Dana Bidiņa, kurai vienmēr bijis pozitīvs skats uz dzīvi, kas spēja visu šūt un braukt arī ar traktoru.”

Ralfs Bormanis (11.b)



Ģimnāzijas - 15 skolotāju atmiņās

Sk.Gitas Eidukas pārdomas

„Manām atmiņām par ģimnāziju ir tieši 15 - skaists vecums, ja runā par cilvēka mūžu. Ja to tēlaini salīdzinām ar ģimnāzijas gadiem, tad var teikt, ka pusaudzība nu pārdzīvota un iesākusies daudzu literatūras dižgaru apdziedātā jaunība. Jā, ģimnāzijā jaunības devu var saņemt dubultā. Tā pati ir jauna, tajā vienmēr spīto jaunieši, no kuriem iedvesmoties, ja nomāc ikdienība.

Ģimnāzijā mana darba vieta nemainīgi bijusi bibliotēka. Skolā sāku strādāt, kad galvenajai ēkai bija tikai divi stāvi, kad bibliotēka bija bez atsevišķas lasītavas, kad biju viena vienīgā bibliotekāre. Pieņemu, ka jaunākajiem lasītājiem to pat grūti iztēloties. Ģimnāzijas pirmajā mācību gadā bija tikai 10.-12.klases, visi gandrīz pieauguši, nopietni, ieturēti skolēni. Skaitliski lielākajās klasēs bija pat 32 jaunieši. Sākot ar otro pastāvēšanas gadu, skolā ienāca drusku vairāk skaļuma, tika nokomplektētas pirmās divas 7.klases.

Manās atmiņās ir arī vairāki skolas darba mēneši telpās Saules ielā 9, kamēr galvenā ēka tika renovēta. Atceros, ka toreiz 1.septembrī stipri lija, bet viss skolas kolektīvs, optimistiski noskaņots, stāvēja Saieta laukumā ar stingru pārliecību, ka drīz mācīsies un strādās atjaunotās, gaišās un modernās telpās.

Kādreiz lasītavā skolēnu darbam bija vismaz 8 stacionāri datori. Bet nu katram sava viedierīce, vienmēr un visur līdzīgs paņemama. Nu jau tas šķiet tāds sākums, bet bibliotēkā šajos gados pilnībā ieviests elektroniskais katalogs un elektroniska lasītāju apkalpošana.

Atskatoties uz pagājušajiem gadiem, atmiņās iedzirkstas pasākumi lasīšanas veicināšanas programmu „Plašā apvāršņa konkurss” un „Bērnu žūrija” ietvaros. Cītīgi lasījām, gatavojāmies, piedalījāmies, guvām godalgotas vietas, citiem vārdiem sakot - centāmies apgāzt priekšstatus, ka jauni cilvēki nu gan lasa visai maz.

Pavisam citā amplituā sajutos, kad saņēmū audzināšanā klasi. Manu pieredzi ir bagātinājusi gan 7.-9.klases, gan 10.-12.klases audzināšana. Daži absolventi bijuši mani audzināmie pat sešu gadu garumā. Te atmiņās uzplauksnī pārgājieni ir nakšņošanu teltīs pie ezera (kopā ar “mazajiem”), izbrauciens līdz Vidzemes jūrmalai ar saviem auto 12.klasē, pa ceļam apskatot Latvijas *Česskij Raj* un citas tikpat gleznainas apskates vietas. Tādās atmiņās var kavēties vēl un vēl. Tagad tikko minētos absolventus, “dumpiniekus”, “dzimušus līderus”, “klasi ar savu viedokli”, “kā tādu ģimeni” ar nepacietību gaidu ciemos.

Lai mums visiem neviltots atkalredzēšanās prieks, no kura iedvesmoties ikdienas skrējienam!”

Megija Rauza (12.c)

Sk.Laimdotas Jansones pārdomas

„Madonas Valsts ģimnāzijā ir pozitīva skolas vide – tā ir aicinoša, uzmundrinoša, spēju attīstoša. Tajā mācās mācīties, darboties, sevi apliecināt gribīgi skolēni. Liela pateicība jāizsaka skolēnu vecākiem, kuri vienmēr atbalsta, kā arī tiem skolēniem - daudzkiem, daudziem - , bez kuriem nebūtu nokļuvusi LTV raidījumā „Gudrs vēl gudrāks”, vairākkārt tikusies ar Valsts prezidentiem, gatavojusies 2 dienu velomaratonam, tādējādi dubultojusi rīta velotreniņa garumu, uzzinājusi par darba iespējām vasaras brīvlaikā Barbadosā, sapratusi, ka daudzi skolēni jau ir ģeogrāfi, jo bieži un tālu ceļo. Priecājos par to, ka biežāk apmeklētākā pilsēta ir Valmiera, pateicoties Vidzemes Jauno Ģeogrāfu skolai, un ir gandarījums par katru ģeogrāfa dzirksti ģimnāzistos, kā arī lūzdu neskaust „ģeogrāfu mafiju”, bet gan pievienoties tai!”

Anete Tropa(8.a)

Saruna ar sk.Maritu Kazakeviču

Kopš kura gada Jūs jau strādājat Madonas Valsts ģimnāzijā?

- No 2003. gada

Kādi Jums likās šie 15 aizvadītie gadi Madonas Valsts ģimnāzijā?

- Interesanti, notikumiem bagāti gadi. Četras brīnišķīgas audzināmās klases (nu jau klāt ir arī piektā), katra ar savu raksturu, katrā no tām jutos savējā. Kopā izdzīvots tik daudz – ir bijuši joki, skaļi smieklī, skumjas, aizraujošas ekskursijas, dažādi piedzīvojumi, lepnums par sasniegumiem, krepķi par neveiksmēm. Šie gadi saistās arī ar jauko sadarbību ar kolēģiem, savstarpējo atbalstu, kopīgajiem pasākumiem.

Kā ir mainījusies skolēnu attieksme?

- Katra nākošā skolēnu paaudze ir atšķirīga, skolēni kļūst brīvāki, atraisītāki, skolotājiem jāmacās pieņemt šīs pārmaiņas, jo mūsu bērni lielākoties ir zinātkāri, interesanti, bieži vien atsevišķās situācijās gudrāki par mums.

Kādi bijuši lielākie skolēnu nedarbi?

- Varbūt lai paliek. Katrs jau pats atceras, kad kāda robeža ir pārkāpta. Ja skolēns ir sapratis, atvainojies par savu rīcību, tad jau viss kārtībā.

Varbūt ir kaut kas, kas pirmajos ģimnāzijas darbības gados likās labāks?

- Nedomāju, ka kaut kas bija īpaši labāks vai sliktāks, citādāk gan. Tas bija laiks, kad veidojās skolas tradīcijas, tika būvēts 3.stāvs, sapņots par skaisto piebūvi, gūti pirmie panākumi.

Padalieties ar kādu notikumu, kuriozu atgadījumu, kas visspilgtāk palicis atmiņā?

- Šādu gadījumu ir bijis daudz, lielākoties tie saistīti ar dažādiem braucieniem. Viens no smieklīgākajiem atgadījumiem saistās ar braucienu uz ZZ čempionātu, kuru gandrīz nokavējām, jo iepriekšējā vakarā tika svinēta 18 gadu jubileja, kas radīja lielas grūtības dažiem puīšiem pamosties. Biju neiedomājami dūsmīga, bet gala rezultātā izcīnījām 2.vietu un katrs ieguva jaunu mobilo telefonu.

Kas Jums vislabāk patīk šajā skolā?

- Atmosfēra, tas, ka jūtamies kā viena liela ģimene. Reizēm domāju, ka lielā skolā šī gaisotne izzustu. Ir jau grūti strādāt dažādās ēkās, mazās telpās, bez savas svinību zāles, ēdnīcas, sporta zāles, bet kaut kas šajās grūtībās ir tāds, kas padara mūsu attiecības īpašas, savā ziņā arī norūda.

Nosauciet absolventus, kurus Jūs atceraties vislabāk. Kāpēc tieši šie absolventi?

- Es atceros visus savus audzināmos skolēnus ģimnāzijā. Varbūt kādu šodien nepazītu pēc izskata, pati jau arī nepalieku jaunāka. Nesaukšu nevienu, jo daudzi ir palikuši atmiņā ar kaut ko īpašu. Joprojām ir cieša saikne ar vairākiem bijušajiem audzēkņiem, ar kuriem saprotamies no pusvārda, daudzi nāk ciemos, tie ir tādi īpaši brīži, kad saproti, ka skolotāja darbs būtībā ir kaut kas vairāk nekā vienkārši darbs. Pozitīvās emocijas no skolēniem – gan bijušajiem, gan esošajiem - uzlādē, dod enerģiju, neļauj ieslīgt ikdienas rutīnā.

Novēlējums skolai turpmākajos gados!

- Labus skolēnus ar lieliem sapņiem, radošus skolotājus, kas palīdz sapņiem piepildīties, atbalstošus vecākus, kā arī beidzot sagaidīt Valsts ģimnāzijas cienīgas telpas!

Elizabete Āboliņa (10.b)





Ģimnāzijas - 15 skolotāju atmiņās

Saruna ar sk.Diānu Vaidoti

Kādi bijuši Jūsu 15 gadi ģimnāzijā?

- Šis ir mans 12. gads, strādājot ģimnāzijā. Varu teikt, ka ir gājis dažādi – laiks dažreiz skrēja ātri, bija arī grūti un ir bijuši arī vieglāki brīži. Tomēr viss ļoti mainījās, kad paņēmu sev pirmo audzināmo klasi. Šobrīd man jau ir trešā audzināmā klase. Esot klases audzinātāja, es jutos piederīgāka skolai, nekā pasniedzot tikai kādu priekšmetu skolēniem.

Kāds notikums no skolas dzīves palicis visspilgtāk atmiņā?

- Grūti teikt, man ļoti patika tās stundas, kad mācīju angļu valodu 12. klašu skolēniem, pašā pēdējā angļu valodas stundā viņi vienmēr taisīja prezentāciju par savu nākotnes profesiju – kur ies studēt, par iespējām, lietām, kuras vēlas apgūt utt. Tās stundas man ļoti patika!

Ko Jums ir iemācījuši šie gadi, strādājot ģimnāzijā?

- Esmu sapratusi, ka man patīk strādāt ar motivētiem skolēniem, kuriem ir mērķi. Es vienmēr ļoti priecājos un jutos gandarīta par viņu sasniegto. Katra audzināmā klase man kaut ko jaunu iemāca, piemēram, šobrīd es mācos būt ļoti pacietīga. Katra klase ir savādāka, mēģinu pielāgoties un ieteikt katram to labāko.

Vai atceraties kādu kuriozu atgadījumu?

- Vienreiz no rīta atnācu uz skolu, bet skolā bija pilnīgs klusums, un visas klases bija tukšas. Es ļoti nobijos, jo nesapratu, kas noticis. Izrādās, ka visiem kinoteātri „Vidzeme” bija tikšanās ar aktrisi. Visa skola tur, bet es aizmirsu...

Absolvents, ko atceraties vislabāk?

- Visspilgtāk atceros tos, kuriem biju kā klases audzinātāja. Uz Ilzi Rījnietci es vienmēr varēju palauties, jo zināju, ka būs noorganizēts priekšnesums klasei. Matīss Budovskis, Artūrs Bricis un Jānis Plāte - šie zēni visu vienmēr izdarīja vai noorganizēja, ko lūdzu. Artūrs pat vienreiz novadīja klases stundu manā vietā, kurā spēlējām viktorīnu. Viņš to vienkārši fantastiski un pilnīgi kā aktieris izdarīja. Asnāte Zirne bija klases vecākā manai iepriekšējai audzināmajai klasei. 3 gadus viņa bija mana „labā roka”, bez viņas nekur! Elīna Kolna nekad man neko neatteica un visu izdarīja, ko lūdzu. Kopā ar visu klasi aizbraucām uz veco ļaužu pansionātu, koncertu sniedzām. Tā bija bērnu ideja, un mani tas priecēja. Uz šiem cilvēkiem es vienmēr palāvos un uzticējos, jo nekad mani nepievīla, tāpēc šobrīd visspilgtāk viņus atceros.

Marta Marija Maltisova (11.a)

Sk.Līgas Ragaines pārdomas

„Gadi Madonas Valsts ģimnāzijā aizritējuši krāšņi un piepildīti. Piedzīvoti dažādi atgadījumi, veidotas atmiņas. Kā visspilgtāko notikumu atceros kādu bioloģijas stundu. Skolā bija vienkārši izcila humanitārā klase, kurā mācījās tikai meitenes. Šī vidusskolas klase ar lielu interesi un ļoti atbildīgi apguva dabaszinību kursu. Vēloties apsveikt klasesbiedrēni dzimšanas dienā, meitenes jautāja, vai drīkst nodziedāt kādu dziesmu jubilārei. Nodziedājām vienu, otru, trešo, ... Un visi kopā dziedājām, kamēr beidzās mācību stunda, jo es biju atļāvusi dziedāt tik ilgi, kamēr vien dziesmā pieminēts kāds bioloģisks atslēgas vārds. Cik zināms, arī tagad šīs meitenes ir ļoti aktīvas, darbīgas un dziedošas.

Skolēni nav veikuši lielus nedarbus, ja nu vienīgi nemākulīgi labotas atzīmes dienasgrāmatās vai sekmju izrakstos, zem paklāja paslēptas dienasgrāmatas, lai vecāki neredzētu, ko nepatīkam, neiztīrīti klases stūri, somās noslēpušās skolas formas. Ir arī bijuši kuriozi atgadījumi - skolēniem pildot 11. klases pārbaudes darbu par audiem, jauniešiem nebija iemācīties vielu un pēdējā brīdī no 12. klases skolēniem dabūjis iespējamās ieskautes atbildes. Redzot, ka skolēns špiko, liku nolikt špikeri vai atstāt telpu. Jauniešiem izvēlējās turpināt darbu, bet špikoja vēlreiz. Līdz ar to tika saņemts nepietiekams vērtējums. Visas skolēna nepatīkšanas bija veltīgas, jo bija nošpikotas atbildes pavisam citam pārbaudes darbam. Jauniešiem pat nesaprata, ko ir norakstījis.

Katra audzināmā klase un vispār katrā klase skolā ir atšķirīga. 2010./2011. gada absolventi pārsteidza ar to, ka, beidzot ģimnāziju spēja saņemties un parādīt savus vislabākos mācību rezultātus - izlaidumā apsveicām 7 skolēnus ar teicamām un izcilām zināšanām. Kopā ar 2015./2016. gada skolas beidzējiem katru gadu braucām 2 dienu ekskursijās, jo saņemām superklases balvu. Visi kopā bija ļoti draudzīgi, atbildīgi un uzticami. Ar viņiem kopā varēju iet caur uguni un ūdeni. No 2006./2007. gada absolventiem prātā palikusi Kristiāna, kura kopā ar Madaru ir ģimnāzijas himnas vārdu un mūzikas autore. Reinis toreiz sacerēja repu, bet tagad piedalās muzikāla, vizuāla un metafiziska pasākuma Ezera skaņas organizēšanā.

Atceros arī savus mācītos pasaules olimpiāžu dalībniekus - Jāni Jaško, Aleksandru Golubu, brāļus Artūru un Jāni Gruduļus, Aneti Poli, Sintiju Zepu. Lielas spējas plānot, organizēt, sistematizēt savu darbu ir palīdzējušas šiem jauniešiem pārstāvēt savu skolu, pilsētu un valsti starptautiskajās bioloģijas olimpiādēs. „Ar labu gribu var visu” - kā teica kāds no šiem jauniešiem.

Anerte Tropa (8.b)

Saruna ar sk.Agnesi Liepiņu

Lūdzu, pastāstiet nedaudz par sevi!

- Es pati pabeidzu Madonas pilsētas ģimnāziju 2000.gadā, 3 gadus pirms Madonas Valsts ģimnāzijas (*turpmāk - MVĢ*) nodibināšanas. Man skolas laikā padevās matemātika, tāpēc izvēlējos to studēt tālāk Latvijas Universitātē. Esmu beigusi Madonas Mākslas skolu, gleznošana joprojām ir mans hobijs. Man ir 4 bērni, un tā ir mana otra augstākā izglītība pedagoģijā.

Kādas bija sajūtas, sākot darbu MVĢ?

- Bija patīkams satraukums, jo apzinājos, ka šī taču ir mana skola! Bija jāiesāk būt par skolotāju, bet tāpat nedaudz jutos kā skolniece. Katrai stundai bija pamatīgi jāgatavojas, jāpārdomā stundas gaita, jāgatavo kontroldarbi.

Kāda tad bija ģimnāzija?

- Daudzās klasēs bija tāfeles ar krītiem, pēc katras stundas bija jāmazgā rokas un arī jānotīra kādi balti zīmogi no apģērba. Bieži stundās iztikām tikai ar mācību grāmatu un tāfeli, bez citiem „vizuāliem kustīgiem” palīg līdzekļiem.

Kāds notikums Jums ir palicis visspilgtāk atmiņā, strādājot ģimnāzijā?

- Atceros, ka tad, kad es sāku strādāt MVĢ, es jutos diezgan savādi. Īpaši jau skolotāju istabā. Bija divaini strādāt kopā ar skolotājiem, kuri mani pašu ir mācījuši, bet ar laiku es pie tā pieradu un viņus uztvēru kā savus kolēģus! Ilgi atmiņā paliks tas, kā manā kāzu dienā kolēģi bija sarīkojuši vārtus. Tas bija ļoti jautri un iespaidīgi.

Kādi skolēnu nedarbi Jums ir palikuši atmiņā?

- Vienu reizi piekēru, fotografēju pārbaudes darbu un sūtot klases biedriem, kas nebija darbu rakstījuši. Daži skolēni ir iemanījušies stundas laikā klausīties mūziku austiņās. Bijuši arī mazie nedarbi – špikošana, norakstīšana, stundu kavēšana. Bet tā ģimnāzijā tomēr ir godīgi skolēni!

Kā Jums šķiet, vai ģimnāzija ir progresējusi šo gadu laikā?

- Protams! Ir vairāk moderno tehnoloģiju piedāvājuma un daudz iespēju doties ekskursijās, pieredzes apmaiņas braucienos - arī uz ārzemēm. Ik gadu kaut ko uzlabojam un jaunu ieviešam. Šogad, piemēram, mums ir iegādāts 3D printeris un ieviesti jauni noteikumi attiecībā uz telefonu lietošanu.

Kuri skolēni Jums palikuši atmiņā vislabāk un kāpēc?

- Nenosaukšu konkrētus vārdus un uzvārdus, taču vislabāk atmiņā palikuši tie skolēni, kuri piedalījās matemātikas olimpiādēs un apmeklēja matemātikas pulciņu!

Kas Jums ģimnāzijā patīk vislabāk?

- Man vislabāk patīk kolēģi un mūsu kolektīvs. Sajūta šajā skolā ir tuva, mājīga un ģimeniska.

Ko Jūs novēlat ģimnāzijai un tās skolēniem?

- Novēlu ar pamatīgu darbu turpināt kāpt augstāk pa Latvijas skolu reitinga kāpnēm!

Amanda Randere (7.a)



2018

LITERĀRĀ LAPA

Sagaidot skolas 15.jubileju, pārlapojām skolēnu avīzes „Maģiskā” 15 gados tapušos numurus. Ģimnāzijā vienmēr ir bijuši skolēni, kas raksta dzeju un ir gatavi ar to dalīties. Tāpēc šoreiz Literārajā lapā atskats uz agrāk „Maģiskajā” publicētajiem dzejoļiem.



Tavas acis

No tavām acīm es nolasīt protu,
Kas notiek tevī iekšā,
Vai palīdzēt roku tu man dotu,
Vai naidīgs stāvi man priekšā?

Kurp veras tavas acis,
Tāds esi arī tu.
Uz ļaunu! Varbūt kāds sacīs,
Bet veries uz labu nu!

Pasaulē laba tomēr vēl ir daudz,
Raugies uz to un kļūsi tu labs!
Tūkstošiem sērīgu balsu tev
sauc,
Tad nekļūsi sērīgs tu pats.

Uz labo skaties -
Kā ziedi plaukst plāvā,
Uz gaismu doties,
Sēj ticības sēkļu dvēselē savā!

Lai tā salapo, lai tā zied,
Lai tajā vienmēr gaišais mīt!
Ieklausies, kā prieks tevī dzied,
Tad nenāks tumsa ne šodien, ne rīt.

No tavām acīm nolasīt protu,
Vai skumjas tevī, vai bēdas māc.
Ņem cerību kā savu rotu,
Un jaunu, skaistu dzīvi sāc.

Anna Brežģe
(2008.gada absolvente)

Mūsu sapņi un cerības
Mirst lēnām un maigi
Tumsai nākot un gaidot
Birst asaras un zelts.

Maija Koka
(2011.gada absolvente)



Nedzīvs ir vakars bez vasaras sīcoņām,
Vienīgi suņa smilkssti, kas atduras logā
Kā mans skatiens pret zvaigznājiem.
Nesaprotamais liek iegrimt visuma
juceklī,
Kas ved mani dziļāk neprātā.
Vien svina plakstiņi liek atmosties
Un apzināties savas istabas patiesību.
Tikai ļauties tam akmenim,
Kas sēž uz pleciem un spiež pie zemes.
Dziļāk dūnās,
Dziļāk vieglākajā dzīves patiesībā.

Ilze Rijniece
(2014.gada absolvente)



Zemeņu laiks ir sācies.
Un neskaties tagad ar tādām acīm.
Jā, jā... paskaties vēl kalendārā.
Janvāris – tu teiksi,
Bet kāpēc zemenes? – jautāsi.
Redz, izeju ārā piemājas dārzā,
Apsēžos kupenā un salstu kā muļķe.
Un viss, par ko domāju šajā aukstajā
dienā,
Ir vasaras garša un zemenes pienā.

Dana Āre
(2015.gada absolvente)

Salauzto siržu zvejniece

Es neesmu dzejniece
Bet gan salauzto siržu zvejniece
Es nemīlu runāt caur puķēm
Jo nepiederu pie pilsētas skuķēm.
Es nemīlu epitetus
Personifikācijas un metaforas.
Jo tie nespēj atklāt apslēptās
domas
Man nepatīk, ja taisnība
Nav cilvēku acīs
Un klausīties apkārtējo muļķības,
Ko viņu eņģeļi no melu grāmatām
Lasīs...
Tāpēc es neesmu dzejniece
Bet gan salauzto siržu zvejniece.

Marika Burkeviča
(2007.gada absolvente)



Viss, kas šeit zils
Zilas asinis un dzīslas,
Caur ādu spīdošas,
Augumu pārvilktais stiegras.
Bērna acīs zilām izklaidēm,
ziliem sapņiem
spoguļoties ļoti tīk.
Caur ezeriem zilas debesis,
Cerību gudrajos prātos nesīs
Pasaules skaistākā ziņa.
Zila kniepadatas galviņa,
kabatās stāpīta.
Zils penālis zīmuļiem un iespējām
pilns.
Viss, kas šeit zils.

Renāte Saulīte
(2016.gada absolvente)

Ik rudenī no koka lapa krīt.
Tā sārtā, zeltā kļavas rota
No vakar' vēja modināta top,
Lai atgultos zem sniega segas
Bet, vai!
Tā lapa, kura nokrīt,
Nerūp it nevienam.
To lādēdamies slauka,
Kad pienāk pavasaris.
Bet, vai?
Atrodas ar tādi,
kas pavasarī nezūd,
Ziemā, kas nenīkst,
Rudenī, kas nekrīt?
Bet vai.
Neesi rota!
Esi koks!

Mikēlis Dāvids Rikveilis
(2015.gada absolvents)

Redaktore: Linda Amura

Literārās lapas redaktore: Iluta Žigure

Redkolēģija:

Amanda Randere, Ērika Tauriņa, Adrians Romanovs,
Anete Tropa, Eliza Elsiņa, Sanija Beatrise Barinska,
Elīna Pūce, Stella Putniņa, Rinalds Zuks, Elizabete
Āboliņa, Marta Marija Maltisova, Megija Krista Supe,
Madara Liekumniece - Grandāne, Ralfs Bormanis,
Megija Rauza, Beāte Beatrise Juško

Konsultante: Kristīne Lukaševica

E-pasts: magiskaa@gmail.com